

te presset i nærområdet, hvor der er så forfærdelig mange fordrevne.

Hvert eneste menneske er jo unikt, og vi synes, det er rigtigt, at man denne gang også med de erfaringer, vi i forvejen har med Dansk Røde Kors, siger: Jamen lad os nu få en vis fleksibilitet, og lad os nu ikke gøre det lige så stramt, som vi gjorde med bosnierne fra starten; men lad os på den anden side ikke starte med at lave en masse firkantede, forkromede programmer, som det enkelte menneske ikke hører ind i.

Så har jeg overhovedet ikke hørt nogen sige noget om, at det var måske også var en idé at spørge de mennesker, der kommer hertil, hvilke ønsker de egentlig har. Det er der åbenbart ikke nogen der har tænkt på. I pressen har man haft så travlt med at tale om alle mulige forkromede programmer, og hvor forfærdeligt alt det, vi gør herinde, er, så man må høre lobbyisterne og venstrefløjen sådan, at det havde været bedre, om vi overhovedet ikke havde inviteret nogen. Det er ejendommeligt.

Vi er altså indforstået med, at de bemyndigelser bruges til, at man, hvis opholdet skulle trække ud, hvilket vi ikke håber, gradvis giver bedre og bedre vilkår, og at man ikke forhindrer folk, der kan skabe sig et arbejde – formentlig i nærheden af flygtningecentrene – i også at få lov til det.

På den måde er der skabt langt bedre vilkår end for asylsøgere, og det er der jo så nok også nogen der vil gøre vrøvl over, men det mener vi er rigtigt. Dette er en ganske særlig situation, hvor det fra starten er fastslået, at disse mennesker har krav på en opholdstilladelse.

Fru Dorte Bennedsen har nævnt debatten i pressen. Det er altså vigtigt at få slået fast med syvtommersøm: Disse mennesker får rettigheder, der ligger langt ud over asylsøgeres. Ministeren har lovet at afpasse forholdene efter de enkelte mennesker og efter, hvordan det hele udvikler sig. Det har vi tillid til, men – som jeg også sagde sidst – vi vil hele tiden have snor i ministeren.

Så jeg går ud fra, at ministeren også vil give det tilsagn her fra Folketingets talerstol, at han løbende vil fortælle Retsudvalget, hvordan det går. Vi er jo også interesseret i at høre, hvordan det i det hele taget går med disse mennesker. Men også at ministeren selvfølgelig holder sig inden for de rammer, som vi har givet. Det nærer jeg ikke nogen tvivl om at ministeren vil. Men altså: Vil ministeren love jævnlige at vende tilbage til Retsudvalget?

Lad mig afslutningsvis igen sige: Vi er meget tilfredse med, at der er et bredt flertal for denne lov. Vi tror faktisk, at befolkningen vil tage godt imod disse mennesker, som forhåbentlig ikke behøver at være her ret længe, fordi vi alle brændende ønsker, at den forfærdelige konflikt hurtigst muligt ophører.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg kan altså ikke lade være med at spørge fru Birthe Rønn Hornbech, om hun alene er ophavsmanden til denne her sproglige kreativitet, som gør, at det, som hun selv beskriver som »en særlig situation«, hvor der er brug for »et særligt retsgrundlag«, for »en særlig gruppe mennesker« – altså det, som vi normalt ville kalde for »en særlig lov« eller »en særlov« – fordi fru Birte Rønn Hornbech skal være tilfreds derfor kalder det en nødlov.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det var egentlig lidt det samme, som jeg bad om en kort bemærkning til, for det er altså hykleri, når fru Birthe Rønn Hornbech afviser, at det her er en særlov. Selvfølgelig er det en særlov, og det var også det, indenrigsministeren lagde op til de første dage, efter man kom frem med, at nu ville man lave en speciel lov for en vis gruppe mennesker – altså kosovaalbanerne i det her tilfælde – præcis på samme måde, som man tidligere har gjort det i forhold til palæstenserne, til serberne, til bosnierne.

Dengang var det en særlov, og det her er også en særlov, og jeg synes, det rent ud sagt er lidt pjanket, bare for at fru Birthe Rønn Hornbech kan gå ud til sit bagland og sige, at det her er en nødlov. Det er måske det, Venstre har fået igennem i forhold til denne her lov? I stedet for at kalde det en særlov, så kalder man det en nødlov. Det er simpelt hen noget pjank.

Fru Birthe Rønn Hornbech må indrømme, at det er en særlov. Og det, der godt kan undre, er det syn, som fru Birthe Rønn Hornbech faktisk altid har udtalt sig om at have på særlove: at det var noget pjat, og det skulle man ikke gennemføre.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at det her var en folkesag. Og Dansk Folkeparti er ikke et sekund i tvivl om, at det er en folkesag at hjælpe